

29.11.2020

1. neděle adventní

Předzpěv: *Aj, dveře otevřené v nebi*

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

V knize Zjevení čteme: „Já jsem Alfa i Omega, praví Pán Bůh, ten, který jest a který byl a který přichází, Všemohoucí.“ A dále tam čteme slova toho, který vypadá jako Syn člověka: „Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít. Neboť ačkoli máš nepatrnou moc, zachoval jsi mé slovo a mé jméno jsi nezapřel.“ Amen.

Píseň 267 (sl. 1-2 a 9-10) *Rosu dejte, ó nebesa*

Modlitba: Pane Bože, svatý, čistý, pravdivý, slyšíme, že přicházíš. Někdo to říkal. Není od nás příliš troufalé, si to takhle říkat, myslet, na to spoléhat? Je to jen naše přání nebo tvoje rozhodnutí? Pane, jednej ve své svobodě, přijď, kdy a jak ty budeš chtít. My ti jen chceme povědět, že bez tebe jsme v koncích. V koncích se svými snahami, se svými silami, se svou fantazií, se svou vírou, nadějí i láskou. A zápasíme o to, abychom tě – přijdeš-li - dokázali přijmout. Nečekat od tebe řešení, které by se líbilo nám, nepodsouvat ti, nepředepisovat, co bychom chtěli. Přijmout tvou přítomnost, tvého Ducha, tvou cestu. Tak na tebe čekáme. Amen.

Čtení: Iz 40,1-11

Píseň 669 *Přijď, Spasiteli*

Text: L 13,22-30

Kázání:

Tak nevím – kde jsme? Uvnitř nebo venku? Jsou dveře zavřené nebo otevřené? Co je před námi – úzké dveře nebo široká náruč? Hospodář zavře. A přijdou od východu i západu, od severu i jihu... Kde jsme?

Jsme na cestě. Jsme v pohybu. Ježíš směřuje k Jeruzalému. Jako by mluvil během chůze. Nepopisuje stav věcí. Nic hotového. Je tu cesta. Před námi dveře. Jdeš? Kam? Ostatně, Bůh je taky v pohybu – co jiného znamená advent? Vše je v pohybu – pro někoho z toho možná plyne nejistota, pro jiného naděje. Anebo obojí zároveň?

A máme i nemáme čas. Máme čas pro svá rozhodnutí. Kudy a jak. Ještě máme čas, ale jen omezený. Čas není nekonečný. Čas jednou skončí. Pak už nebude žádný čas. Dveře jsou otevřené. Možná, nejspíš, zatím jsou dveře otevřené, ale mohou být zavřené. A nejspíš jednou zavřené budou. Definitivně. Co z toho plyne? Pro někoho znejistění, pro jiného naděje. Když je vše v pohybu a čas je omezený, tak není na místě přílišná samozřejmost někoho, kdo se cítí být uvnitř, usazený, sebejistý. A není na místě zoufalství někoho, kdo se teď cítí být venku, mimo, vystrčený, nepřijatý.

Ale co je vlastně uvnitř a je o co stát? Uvnitř, za těmi úzkými dveřmi je bezpečné místo, nasycení, plnost, domov, společenství, přijetí... Není to církev, je to cosi mnohem hlubšího. A venku pláč a skřípění zubů, tam není o co stát.

Jsme v pohybu, na cestě. Nejsme v cíli. Nic nemáme jisté. Dveře jsou úzké a náruč široká. Máme čas, ale omezený. Co z toho plyne? „Snažte se,“ říká Ježíš. Snažíme se. V tolika ohledech se snažíme. Na tolika frontách. Snažíme se odvést dobrou práci, dopravit puk do branky, nějak spolu vyjít doma, se sousedy. Snažíme se. Naše snahy mají různou intenzitu, hloubku. Jaká snaha, jaké úsilí je kdy a v jaké

věci přiměřené? Ježíš tady použije sloveso, které známe v podobě podstatného jména: agónie. Taková snaha to je, takové úsilí, zápas. Zápas o život, o poslední dech. Nic menšího.

Takový urputný zápas. Ježíš mne vyzývá, povzbuzuje, abych tady své veškeré síly nasadil. Mám se cpát do úzkých dveří vši silou? Snažit se být první, protože času je málo a možná i toho místa je málo? -- Jenže první budou poslední a poslední první!

O co jde v tomto zápase? V této agónii? -- Ježíš směřuje do Jeruzaléma. Je na cestě k Velikonocům. Na téhle cestě ho čekají úzké dveře. Zápas, který evangelista Lukáš nazve stejným slovem – agónie. Ježíšův modlitební zápas v getsemanské zahradě. Bude potit krev. Modlit se: „Ne má, ale tvá vůle se staň, nebeský Otče!“ Oč zápasí? O to, nemít sebe na prvním místě. To jsou (možná) ty úzké dveře. Do nich je tak těžké se vejít. To si žádá obrovskou práci, neskutečné úsilí. Obrat v myšlení, obrat celé bytosti. To, čemu bible říká pokání. K čemu Ježíš opakovaně vybízí své následovníky. Pokání není jen sebezpytování, přiznání vlastních vin a hříchů, prosba o odpuštění Boží i lidské, touha po očistě a novém životě (to všechno taky!), nýbrž právě osvobození od sebestřednosti (že to vše nedělám kvůli sobě).

Nemít sebe na prvním místě. Evangelium je samý paradox. „Snažte se vejít úzkými dveřmi! Usilujte!“ je paradoxně zápasem o to, necpat se. Vzdát se. Nestarat se o sebe. Martin Luther překlopí úzkost a starost o to, zda bude spasen, do radostné víry v Boží milost. Do víry, že co je člověku nemožné, je možné pro Boha. Do víry, že Boží náruč je široká a místa je dost – pro druhé!

Nebudu se užírat úzkostí, nebudu se cpát do Boží náruče, nemusím být lepší než druzí, zasloužilejší. Jen o jedno usiluji a o to zápasím, abych dovedl věřit a říci: Bratře a sestro, zvláště ty tam vzadu, přehlížený, co si nevěříš, před tebou jsou otevřené dveře! Už tě tam přímo vidím! Neboj se! Jen běž, žij radostně a svobodně, beze strachu miluj, jsi na dobré cestě! A jestli klopýtáš a nevíš, zda dojdeš, věz, že Bůh je taky na cestě - a jde ti naproti! Tak tohle je Advent. Amen.

(Svítá) 90 *Chválu dík*

Večeře Páně: Milí přátelé, sestry a bratři, na tomto místě by měla dnes být večeře Páně. Stůl prostřený samotným Kristem jako naším hostitelem. Přijímali bychom v kruhu, ve společenství chléb a víno, darovanou posilu Boží blízkosti, odpuštění a Ducha lásky. Svátost večeře Páně nám velice chybí. Věřím však, že co nám není možné, je možné Kristu. Nemůžeme-li se sejít tady, může on přicházet mezi nás. Do našich domovů. Není k tomu třeba žádný zvláštní rituál. Ani svátostné nádoby a živly chleba a vína. Jen docela prostě – až si jako rodina (anebo osamělý jedinec) sednete dnes večer ke stolu, abyste pojedli, připomeňte si Krista. Ať budete jíst cokoli, přijímejte to jako dar. Přijměte odpuštění a Ducha svatého. Ať se vám vaše stolování stane povzbuzením a odkazem k budoucí hostině Božího království. Pán s vámi, amen.

Ohlášky

V tuto chvíli se může bohoslužeb účastnit 20 lidí. Dnes tu máme svatebčany, neboť po skončení přenosu navážeme svatbou, zpěváky, hudebníky, technika, službu. Prosíme o pochopení, že zatím nemůžeme kostel zcela svobodně otevřít. Pokud budete chtít na bohoslužby příští neděli přijít, ozvěte se nám předem, prosíme.

V příštím týdnu budeme pokračovat v setkáních online. Ve středu proběhne schůze staršovstva. Přenášet budeme bohoslužby i příští neděli.

Dnešní sbírka je společnou adventní sbírkou sborů v našem Pražském seniorátu. Je určena pro posílení Seniorátního solidárního fondu. Aktuálně přecházíme společně na samofinancování.

Postupně rostou povinné odvody všech sborů, které chtějí mít svého vlastního faráře. Z tohoto fondu jsou podle potřeby dotovány menší a chudší sbory seniorátu, např. v letech, kdy je potkají jiné větší výdaje nebo výpadky příjmů kvůli koronavirové krizi. Tak se navzájem podporujeme v službě Slova a svátosti, která je pro naši společnou cestu víry klíčová. Za Vaše příspěvky srdečně děkujeme.

Přímlovná modlitba: Pane, dnes prosíme zvláště za nepřijímané, za ty, kdo stále zůstávají stranou, mimo, nevnímaní. Prosíme za nechtěné děti, za pohrdané příslušníky menšin, za lidi divné, odlišné, cizí. Za opuštěné, osamělé. Za ty, kdo prohrávají v soutěžích, výběrových řízeních, v konkurenci. Za poslední. A prosíme za všechna společenství, která jsou otevřená, která mají dar, schopnost a vůli tyto lidi přijímat... Otče náš...

Poslání: 1 Tm 6,11b – 16

Požehnání

*Píseň 273 Zvedněte, brány, svrchků svých*